

"Ολα τὰ χαρτιὰ ὅτ'ο κάρρο...
σὰς τὸ λέω σοφάρρα...
σῆτη...τοῦτη τῆ φορὰ
μὴ θαρρήτε πὺς μπλοφάρω.

Τὸ Κουέβερνο δὲν κοματὰ...
τώρα, μὲς ἔρε, τρεμάτε.
Δὲν σκοπεύω ν' ἀπειλήσω,
φιναλμέντε θὰ τὰ κλείσω.

Μὴν ἔλθῃ σ' ἐμὲ καμμά και κανάνας ἐν λυμφῷ,
και παντοῦ τῆς Ρωμοσύνης
ἐλ' ὅτ' παίχεται τῆς Πρασίνης
ἔστωσαν ἐν διωγμῷ.

Τάγνωστα και τὰ γνωστά
θέλω νὰ τὰ δῶ κλειστά.
Γιὰ τοὺς χαρτοπαίχτας δλους
δίχως ἄλλο ὄ' ἀμολήσω
και φρουρούς και περιπόλους...
φιναλμέντε θὰ τὰ κλείσω.

"Οπου Δόσχη μὲ κιαλάρω
για μὲ μέρα μεσομέρι
μ' ἕνα μαυρο βουλοκέρι
μόνος θὰ τὴν αντζιλάρω.

"Ανω κάτω κάθε τόσο δὲν θὰ κάνουν τὴν Ἀθήνα...
τοῦ λοιποῦ δὲν ἐπιτρέπω μήτε τὴν στραβὴ κονταίνα.
Κατὰ τῆς χαρτοπαίχτας θὰ σκορῶσω μανφέστο,
κι' ἂν τὸ μπρις κι' ἐγὼ δὲν πᾶφω βλάτε κι' ἐμὲν ἄρῆστο.

"Εγὼ δὲν σκιάζομαι φιναις και σουφρωμένα φρούδια,
κι' αὐτὸ, ποῦ θέλω και καλὰ σὲ κᾶπ ν' ἀχολοῦνται,
ἀθῆρα θέλω μοναχὰ νὰ παίζωμαι παιχινδία,
ποῦ ἔξερε πὺς Γαλλοῦτ ζῆ Ἴννοσάν καλοῦνται.

Κι' ἂν ἀνοίξουν καμμά μέρα και ὅτ' ἰν Κέρκυρα Καζίνα
θὰ σπαργίζονται κι' ἐκείνα.

Μήτε σ' τοὺς Κορφιμάς χάρσι, ἄλλα θὰ κλεισοῦν ἐν γένει...
κι' ὁ Κορφιμάς μὲς ὅτ' φρίσκα... τοῦτο ποῦταμε θὰ γένη.

**Τὰ κροσὰ τὰ καινούρια
μὲ βιολιά και σαντούρια.**

Φ. — Ἀη-Δημήτρης αἰριο, χαρμῶσνος ἡμέρα
γιὰ κάθε Βάχχο, Περικλῆ, κάθε κροσπατέρα.
Ἀη-Δημήτρης αἰριο, πρῶτα ὅτ' ἰν Ἐκκλησίᾳ,
κι' ἔπειτα δοκιμάζουτε τὰ νέα τὰ κροσὰ.

Σήκω κι' ἐμεῖς, αὐτὰδελεφα, νὰ πᾶμε στὴν ταβέρνα
και νὰ βαρῆ παθητικά λαγοῦτο και λαντέρνα.
Και τὸ κροσὸ τὸ φρετινὸ λένε πὺς εἶναι πρᾶμια,
και μὲ ρετινας ποτηριὰ
εἶναι κι' αὐτὴ παρηγοριὰ
μὲς ὅτ' ἰς ζωῆς τὸ δρᾶμα.

Ἀη-Δημήτρης αἰριο... μεθύσκα και πιστόλια...
κάνε και σὸ, μεθύσκα, μετάνοις ὅτ' ἰν Διδόνω...
ἔπηγε κι' ὅ τῆς μεζονος στὴν Ἥπειρο τὴν δόλιας,
ἔπηγε κι' ὅ τῆς ἄλδσοςνος κάτω στὴν Πελοπόννησο.

Λόγους ὁ Ράλλης εὐφραδέτ' ὅτ' ἰν Ἑλλάδας τῆς δούλης,
λόγους στὴν Πελοπόννησο θεινοῦς ὁ Κυρκακούλης.
Βγήχαν στὴν περιήγησι κι' ὁ δῶο συμπαθέροι,
κι' ἐγὼ πολλὸ τοὺς ἐπιάνω... πινε, δρὲ ντε μπεντερή,
και βγάξε τὴν πιστόλια
και ρίχνε μὲσα σ' ἔλα.

"Ακοῦς ἐκεῖ νὰ κλείσουν τῆς Δόσχαις, Περικλέτο...
τὶ ρετινάτο πρῶτῆς ἐβγαλαν τὰ σταφύλια...
δὲν εἰμπορεῖς νὰ παίζῃς μὴτ' ἕνα κᾶν πικέτο,
μὴτ' ἕνα κᾶν σκαμπιλί γιατὶ θὰ φᾶς σκαμπιλία.

Τὸ Προμηθέως ἄλλοτε, ἔφυλινε πατριώτην,
γυπαετὶς κατέφρωγε τὸ θουκτὸ σπῆκτὶ.
Μὰ πόσοι τᾶχα σῆμερα δὲν τρῶν και τὰ δικά μας...

Π. — Ἀλήθεια πὺς κατηγοροῦν τάντιτορπλατικά μας;
Φ. — Λόγια, καθήμενε Περικλῆ, τοῦ μπάριμ' Ἀλέξη χάπια,
ὅμως ὅτ'ο κράτος τῶν Ρωμηῶν ἀρέσουτε τὰ σᾶπια.

Π. — Πίνω λοιπὸν, ἀδρέφι, και τὴν λαντέρνα παίζω...
ἀλήθεια τὶ μαθαίνεις και γιὰ τὸν Λυκοῦρεῖο;
Φ. — Πρῶτος τὸν Στεφάνου και πᾶς τὸ και σ' ἐμένα...
μὰ μὴν ἐσχάνης, δλάμω, νὰ πίνῃς ὀλοένα.

Τὸ Σύνταγμα τῶν Τούρκων ἔδωκα, τραγοῦνην.
Π. — Ὁ Βασιλεῖς μοῦ λένε πὺς ἔπηγε και ὅτ' ἰν Βιέννην.
Φ. — Ποῦς ἔξερε κι' ὁ Φραγκλοῦκος σ' Ἀνακτορὰ του πάλι
σὸν τὶ κομψανταρλαίς ὅτ' ἰν Βασιλεῖα θὰ ἐγάλη.
Π. — Μοῦ λένε πὺς σκοπεῖαι νὰ πάη και στὴν Ρώμην.
Φ. — Τότε κι' ἐμεῖς ἄς πτοῦμε δρὸ ποτηριὰς ἀκόμη.

Π. — Καί ὅτ' ἰν Τουρκιάς τῆς ἐλοκαίσις ψηφίζουτε νεκροί.
Φ. — Μοῦ φαίνεται τὸ Σύνταγμα πὺς τῶχει δρὸ μπερκῆ.
Π. — Πὺς τῆς Πρασίνης, ἀδελφέ, λυποῦμαι τοὺς ἱππῶτας...
ὦ! τῆς μεγάλῃς συμφορᾶς, τῆς ἀληθῆς ἀλήστου...
Φ. — Ὁ Τίμων ὁ μισάνθρωπος τοὺς πάλαι πατριώτας
ἐπρότρπε νὰ κρεμασοῦν ὅτ' ἰν δένδρα τῆς αὐλῆς του.
Κι' ἐγὼ μὲ τὸν μισάνθρωπον συμπάρω, παραλαίπια,
και σὸν δὲν ἔχω πηρὶ σταλιά, μὰ και σὸν εἶμαι σκίπια.

"Επιθύσια κι' ἐφέτος μὲ τοῦτα τὰ καινούρια
και μερικὸς ἀνθρώπους τοὺς πέρνω γιὰ γαιθούρια,
κι' ὅσο μὲ τὸ καινούριο ζαλλίζομαι κροσὸ
τόσο τρανὸ γαιθούρι μοῦ φαίνεται και σὸ.
Πὺς ἔ πᾶρ' ὅτ' ἰν μάγια κι' ὁ ζυφοδότης οἶνος.
Π. — Ὅρα λοιπὸν στηλιζαί νὰ ξεμιθύσῃς, κτήνος

**Γέρας κι' ὁ Ρωμηὸς δωρετὶ
στὸν κλεινὸν Καλογορη.**

Πενήντα χρόνους συνεχίς ὅτ' ἰν Κεντρικὸ τοῦς πέρασε
και τὸν τιμῶν κι' ἱερὸν φύλας πιστὸς ἐγέρας.
Μεγάλως ἄθλος νὰ κρατῆς τὸ δακτυλά σου μελί
και νὰ μὴν ξερογλιᾶσαι και μήτε νὰ σὲ μᾶλῃ.

Σῶστοι πενήντα πέρασαν μὲς ὅτ' ἰν Ταμῆτο χρόνα
κι' ἀκόμα δὲν ἀπόστασι σῶστα νὰ μὲς πληρώνῃ.
Και μετὰ τόσα βᾶσανα κι' ὀπηρεσιας πόνους
θαρρεῖς πὺς εἶχε δύναμι γι' ἄλλους πενήντα χρόνους.

"Ἄνδρα μοι λφοντο ἐνεπε, Μοῦσα καταρομᾶλλα,
Κλεισθένην τὸν Καλογορην, πολὺπλαγιστὸν τὰ μάλα,
ποῦ πληρώσει μὲ τὸ σταγὶν και δίχως νὰ τὸ θέλῃ
κι' ὅσους περιδρομιάζουσε χαρᾶμι τὸ καρδέλι.

"Ἄνδρα μοι λφοντο ἐνεπε, κι' ἐμῆροπον Ἐδοῖ
ἀεὶ εἶναι τὸν πολυετὸν ἀγώνων ἀμαθῆν,
και δρᾶσαν στεφανόντους περιφανῶς τιμῶν
ὄμνετε τὸν Καλογορην, τὸν Κεντρικὸν Ταμίαν.

Και κερπῶσις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγαλαίας.

Σ φ η κ ε ς, τοῦτοῖσι πολλὸν σατυρικὸν, οἰουδαίον,
καθὼς τὸ πρῶν' Ἀστῶ, καθὼς τὸν Ἀσπιδάτον,
μὲ γελοιογραφίας τοῦ Θέμου περιφήμου
και μὲ πολλὰν καλᾶμους γνωστοῦς τὸ και δοκίμου.